der til en officiel Krigserklæring, Kl. 9,30 e klarer Agence Havas i Paris paa telegrafisk Forespørgsel, at Reutertelegrammet er det eneste hidtil foreliggende om Krigens Udbrud. Men allerede Kl. 10 kommer den første Bekræftelse fra Wien. Til k. k. Telegraphen-Correspondenzbureau telegraferes fra Konstantinopel, at det tyrkiske Ministeraad i Lørdags har besluttet at erklære Grækenland Krig.

Samtidig indtræffer fra Konstantinopel følgende Meddelelse:

En officiel Bekendtgørelse offenliggør det i Forgaars foretagne Indfald af Grækerne paa tyrkisk Territorium og meddeler, at den tyrkiske Regering hidtil har gjort alt for at opretholde Freden i Europa, men Grækenlands Holdning har trunget Porten til at foretage tilsvarende krigeriske Skridt. Edhem Pascha har erholdt Ordre til at optræde defensivt og offensivt i Henhold til den af Krigsraadet foreslaaede Plan, der er stadfæstet ved en af Sultanen udstedt Irade.

Det diplomatiske Samkvem afbrydes

Den nødvendige Følge af Krigens Udbrud er, at det diplomatiske Samkvem mellem de to krigsførende Stater afbrydes.

Dette er allerede sket. Herom meddeler et Telegram fra Konstantinopel (over Berlin: Wolff):

Fra det græske Gesandtskab er Vaabenskjoldet fjernet; det er bleret notificeret Maurocordato, at det diplomatiske Samkvem mellem Tyrkiet og Grækenland er bleret afbrudt.

Og fra Athen indtræffer lignende Meddelelser (over Paris: Agence Havas):

Den tyrkiske Gesandt har notificeret Udenrigsministeren om, at det diplomatiske Samkvem er afbrudt. De respektive Landes Undersaatter har faaet 14 Dages Frist til at forlade henholdsvis Tyrkiet og Grækenland.

Fra Athen (over London: Reuter) meddeles endvidere, at den tyrkiske Gesandt allerede har forladt Athen.

Nattelegrammer

(Pilz. Bur.)

Kamp ved Karya.

London, den 18de April. Til Reuters Bureau telegraferes fra Elassona den 17de April Kl. 10 Aften: Kampen ved Karya var meget hæftig; de regulære græske Tropper og sicilianske Frivillige overskred Grænsen, men blev slaaede tilbage af flere tyrkiske Batailloner. Fra begge Sider vedligeholdtes en livlig Ild fra de Bjærge, hvor de havde taget Stilling. En Mængde Saarede er bragte til Elassona, de Faldne ligger endnu paa Valpladsen. Paa Tyrkernes Side er der faldet fem Officerer. Den tyrkiske Hær vil i Morgen foretage en almindelig Fremrykning.

Prevesas Bombardement.

Angaaende Begivenhederne ved Prevesa meddeles artentisk: Tyrkerne havde siden i Morges Kl. 5½ rettet en livlig Ild mod Aktium, hvor der findes en Telegrafstation og en 500 Mand stærk Garnison. Stationen ødelagdes, flere Personer dræbtes eller saaredes. Chefen for den græske Eskadre Criesis telegraferede om Instruktioner, og Marineministeren gav Ordre til øjeblikkeligt at aabne et Bombardement, som skulde vare i ti Timer. Det tyrkiske Fort Skafidaki fyrede paa en græsk Kanonbaad; denne besvarede Ilden og bragte de tyrkiske Batterier til Tavshed. Criesis begyndte Bombardementet mod Forterne ved Prevesa henved Kl. 11.

Fra Athen.

Paris, den 18. April. Til *Agence Havas* telegraferes fra Athen: Reservetropperne fra Aargangen 1886 er indkaldte. De sidste i Athen tilbageblevne Tropper afgaar derfra saa hurtigt som muligt til Grænsen. Kamret vil ved Midnatstid afholde et overordenligt Møde for at give sit Samtykke til de af Ministeriet trufne Forholdsregler. 2000 Mand er indskibede i Konitza og gik i Land ved Salaoura for at drage mod Prevesa.

Enetale.

Min gamle Ven, pensioneret Overbaadsmand Olufsen er i Forgaars afgaaet ved Døden, 92 Aar gammel, næppe to Maaneder efter, at hans 86aarige Ægtemage og Afsked med Verden med en rygende Kaffekop i Haanden og et Stykke Kandissukker i Munden. Hans Sønnesønsøn, der var hos mig i Aften for at overbringe Dødsbudskabet, fortalte derom, at bedst som den Gamle i Morges sad og stavede sig gennem Avisen, faldt Brillerne ham af Næsen, og en Time efter var han død.

Hvor tydeligt ser jeg ikke for mig hans høje, lidt krogede Skikkelse, naar han i sin Tid — præcis naar St Poulskirkens Taarnur slog elleve — traadte forsigtig ud af sin lave Dør i sit lille lave Nybodershus, iført en falmet, men til Gengæld yderst omhyggeligt afbørstet Overfrakke (i hvis overste Knaphul et bredt Dannebrogsbaand kom til Syne) med en høj, graa Cylinderhat paa sit lille hvide Hoved og med en gammel sort Handske paa den venstre Haand, hvormed han støttede sig til sin Paraply. Ude paa Fortovet blev han et Øjeblik staaende for paa Somandsvis at trigge op til Skyerne og lade Blikket løbe hen over Tagryggene som over Takkelagen paa et Skib. Derpaa lagde han den højre stive Arm omstændeligt om bag Ryggen og trippede med smaabitte Skridt henad Gadens slidte Flisestrækker, mens samtidigt hans Kone kom tilsyne i Gadespejlet oppe foran Salsvinduet i en blomstret Nattrøje og med en stor Avispapirs-Papillot foran hvert Øre. Den gamle blev ved at følge ham med Øjnene, indtil han var kommen vel over Rendestenen ved Hjørnet af Elsdyrsgade; og med en Følelse af stolt Selvtilfredshed nod hun Synet af hans høje, velbørstede, ret omhyggeligt holdte Person, som var han helt og holdent hendes eget Værk.

Jeg husker, at hans Vej Aar ud og Aar ind var den samme; forbi Nyboders Vagt (den han aldrig undlod at skele ind til for at se, om nogen af Vagtmandskabet skulde staa udenfor Døren og give ham militær Honnør), gennem Borgergade og videre ind i Byen. Længere end til Kobmagergade gik han dog aldrig. Hvad der laa paa den anden Side af denne Gade, var for ham ikke det rigtige Kjøbenhavn men en Slags Forstad, saa afsidesliggende, at han ikke kunde begribe, hvor nogen vilde bo der. Det var Adel- og Borgergade, der i hans Øjne var Byens Hovedaarer; og forøvrigt var det Kvarteret Grønne-, Sværte- og Regnegade, der tilligemed Toldboden og Holmen udgjorde hans Verden. Naar han paa sin Spaseretur var naaet til den sidste Børstenbinder i Antoniestræde eller havde været inde i Jordans Lejebibliotek i Silkegade for der at bytte en Bog, vendte han om og gik hjem.

Bedst husker jeg baade ham og hans prægtige Kone, naar de om Eftermiddagen sad inde i den lavloftede, kahytslignende Dagligstue — »Salen«, som den kaldtes paa Nybodersproget — *han* altid i Skjortemærmer og hende ved et af de smaarudede Vinduer, hvor han mellem Potteplanterne kiggede ud paa de store Skarer af halvtamme Krager fra Grønningen, der sad og gav Hals paa Tagryggene eller krigedes nede paa Stenbroen omkring de tomme Skarnbøtter, der gærne endnu paa den Tid af Dagen stod opstillede udenfor alle Dørene. Nu og da kunde der trække sig ligesom en Hinde over hans Øjne, og Hagen sank langsomt ned mod Brystet, indtil Madam Olufsen vækkede ham ved at rømme sig stærkt eller ved at sige: »Nu sidder du jo igen og koger Ærter«, med hvilket Udtryk hun hentydede til en egen brummende Lyd, som Overbaadsmanden ubevidst gav fra sig, naar Sovnen var ved at overmande ham. *Han* sad i en lav Stol henne ved Kakkelovnen og strikkede, idet hun samtidigt læste i en Lejebiblioteks-Roman, som hun havde liggende foran sig paa Knæet, og hvis Blade hun — uden at afbryde sin Strikning — vendte med sin ene Albu. Selv havde jeg Plads henne bag Bordet ved en Kop Kaffe, som den gode Madamme hver Eftermiddag beværtede mig med.

Hun var lige saa høj som sin Mand, havde dertil en Bygning som en Hestgardist, ja endog en Antydning af en graa Mustache.

Naar hun om Formiddagen gik med sine store Avispapirs-Papilloter og sin aabentstaaende Nattrøje, der lod en hel Del af den nobrede og indskrumpede, dog endnu svære Barm til syne, var hun ikke indtagende. Men naar hun efter Middag havde faaet Sworliv og sin sorte Merinos Kjole paa og havde bedækket sin halvskaldede Isse med en hvid, baandbesat Krusekappe, hvorfra de nu omhyggeligt ordnede Tindingekroller hang ned over de endnu ikke helt afblomstrede Kinder, kunde man meget godt forstaa, hvad Rygtet fortalte om hendes fordums Tiltrækningskraft. Det havde i det hele i sin Tid været et baade smukt og lykkeligt Par, hun og Overbaadsmanden. Havde denne maaske ikke altid holdt sig Lovens sjette Bud strængt efterretteligt, saa havde til Gengæld Madammen været trofast for dem begge, skønt det ingenlunde havde manglet hende paa Forlokkere. Der fortaltes blandt andet, at den i hine Aar endnu halvgamle Prins Ferdinand, der efter Sigende altid gik paa Rov efter de unge Nyboderskoner, hvis Mænd var paa Langrejser, en mørk Aftenstund i en Toldbodvagts Lignelse havde passet hende op paa Somandsvis at trigge op til Skyerne og lade Blikket løbe hen over Tagryggene som over Takkelagen paa et Skib. Derpaa lagde han den højre stive Arm omstændeligt om bag Ryggen og trippede med smaabitte Skridt henad Gadens slidte Flisestrækker, mens samtidigt hans Kone kom tilsyne i Gadespejlet oppe foran Salsvinduet i en blomstret Nattrøje og med en stor Avispapirs-Papillot foran hvert Øre. Den gamle blev ved at følge ham med Øjnene, indtil han var kommen vel over Rendestenen ved Hjørnet af Elsdyrsgade; og med en Følelse af stolt Selvtilfredshed nod hun Synet af hans høje, velbørstede, ret omhyggeligt holdte Person, som var han helt og holdent hendes eget Værk.

Jeg husker, at hans Vej Aar ud og Aar ind var den samme; forbi Nyboders Vagt (den han aldrig undlod at skele ind til for at se, om nogen af Vagtmandskabet skulde staa udenfor Døren og give ham militær Honnør), gennem Borgergade og videre ind i Byen. Længere end til Kobmagergade gik han dog aldrig. Hvad der laa paa den anden Side af denne Gade, var for ham ikke det rigtige Kjøbenhavn men en Slags Forstad, saa afsidesliggende, at han ikke kunde begribe, hvor nogen vilde bo der. Det var Adel- og Borgergade, der i hans Øjne var Byens Hovedaarer; og forøvrigt var det Kvarteret Grønne-, Sværte- og Regnegade, der tilligemed Toldboden og Holmen udgjorde hans Verden. Naar han paa sin Spaseretur var naaet til den sidste Børstenbinder i Antoniestræde eller havde været inde i Jordans Lejebibliotek i Silkegade for der at bytte en Bog, vendte han om og gik hjem.

Bedst husker jeg baade ham og hans prægtige Kone, naar de om Eftermiddagen sad inde i den lavloftede, kahytslignende Dagligstue — »Salen«, som den kaldtes paa Nybodersproget — *han* altid i Skjortemærmer og hende ved et af de smaarudede Vinduer, hvor han mellem Potteplanterne kiggede ud paa de store Skarer af halvtamme Krager fra Grønningen, der sad og gav Hals paa Tagryggene eller krigedes nede paa Stenbroen omkring de tomme Skarnbøtter, der gærne endnu paa den Tid af Dagen stod opstillede udenfor alle Dørene. Nu og da kunde der trække sig ligesom en Hinde over hans Øjne, og Hagen sank langsomt ned mod Brystet, indtil Madam Olufsen vækkede ham ved at rømme sig stærkt eller ved at sige: »Nu sidder du jo igen og koger Ærter«, med hvilket Udtryk hun hentydede til en egen brummende Lyd, som Overbaadsmanden ubevidst gav fra sig, naar Sovnen var ved at overmande ham. *Han* sad i en lav Stol henne ved Kakkelovnen og strikkede, idet hun

Sang." — Ved denne Fremgangsmaade, fortæller Hr. Jakobsen, er der ved ét Møde ofte bleven omvendt indtil 30 Mennesker.

En anden Metode, som ogsaa anvendes i Esbjærg, bestaar i, at Prædikanten efter Mødet „samler de Berørte sammen i en lille Stue eller Sal og søger, ene Mand, at føre Sjælene i Jesu Arme." — Efter Hr. Jakobsens Erfaring er dog den første Metode langt at foretrække, da derved alle de Hellige kommer i Arbejde. Han raader derfor de andre Missionærer til at benytte denne. Naar Mødet er forbi, skal Missionæren opfordre de Hellige til „at se efter, om der er Fisk i Garnet og hjælpe til at trække Garnet i Land". Thi „mangen en Sjæl var i Guds Fiskegarn, men blev ikke trukken i Land og slap saa ud af Garnet igen for saa næste Gang atter at blive berørt og atter gaa bort som den samme."

Der er i Virkeligheden heller ingen Tvivl om, at Hr. Jakobsens Metode — som han forøvrigt har lært af Frelsens Hær — er probat overfor Mennesker, der staar paa et temmelig lavt Kulturtrin. Først kommer Præstens eller Missionærens Tordentale. Den gør altid et vist Indtryk paa Naturmennesker, der ikke har modtaget anden aandelig Paavirkning end den religiøse ved Skole- og Konfirmandundervisningen. Man har indpodet dem den dybeste Ærbødighed for Biblen som en hellig Bog, ja som Guds aabenbarede Ord. Og Præsten og Missionæren — de beraaber sig jo stadig paa Biblen. Hver en Paastand, de fremsætter, hver en Dom, de udtaler — de belægger det altsammen med et eller flere Skriftsprog. Og det falder intet Øjeblik disse Naturmennesker ind, at man ogsaa kunde bevise ganske det modsatte ved Hjælp af Biblen. Ved en Slags aandelig Voldtægt paatvinger Præsten og Missionæren dem sin Bibelopfattelse — enhver anden er Vantro og Djævelskab.

Naar Jordbunden saaledes er forberedt ved Prædikantens Tale, kommer Turen for de Hellige til at tage fat. De har under hele Talen siddet og spejdet som Falke. Øvelsen giver dem et vist psykologisk Skarpsyn. Naar Talen er forbi, ved de derfor med Sikkerhed, hvor de skal slaa ned. De forskellige Udtryk i Ansigterne siger dem straks, hvem der er „berørte" og hvem ikke. Saa kaster de sig over deres Bytte. De Helliges uafbrudte Sang bringer dem efterhaanden i en hypnotisk Ekstase, der ganske berøver dem Kraften til at gøre Modstand.

Denne Omvendelsesmetode, der, som sagt, oprindelig er indført her i Landet af Frelsens Hær, vil utvivlsomt i Fremtiden blive anvendt efter en stor Maalestok af Indre Mission. Der vil saaledes opstaa en Konkurrence mellem disse to religiøse Retninger — en Konkurrence, i hvilken den Indre Mission vil faa Forspringet. Thi medens Frelsens Hær i Befolkningens Øjne staar som en Sekt, som man ikke kan slutte sig til uden at skille sig fra Kirken, saa møder Indre Mission op med hele Kirkens Autoritet. Den har en stor Stab af Provster og Præster til sin Disposition, og den nyder Beskyttelse af flere Bisper — for ikke at tale om endnu højere Protektion.

Men at Indre Mission fortrænger Frelsens Hær er paa ingen Maade et Fremskridt, men et Tilbageskridt. Det er nemlig klart nok, at det Humane spiller en ganske anderledes stor Rolle i Frelserhærens Virksomhed end i Missionens. For en udenforstaaende lagttager synes Forskellen paa disse to mærkelige Fænomener at være den, at medens Frelsens Hær kun betragter den religiøse Opvækkelse som et *Middel*, saa er denne for Missionen selve *Maalet*. Eller med andre Ord — naar Frelsens Hær har omvendt et Menneske, saa sætter den ham i Arbejde for *humane* Formaal, men naar Missionen har omvendt et Menneske, saa sætter den ham kun i Arbejde for *religiøse* Formaal. Vi ser derfor, at Frelsens Hær, uagtet den hverken med Hensyn til Magtstilling eller til sine Til-

hængeres Talrighed kan maale sig med Missionen, dog er langt forud for denne med Hensyn til sin humane Virksomhed. — Hertil kommer, at Frelsens Hær ogsaa over for Andre optræder med en vis Beskedenhed og Tolerance, medens derimod en ganske utrolig Hovmod og Intolerance er karakteristisk for Missionen. Det er vel muligt, at en rigtig Frelsersoldat mistrivler om deres Frelse, som ikke tror paa Generalen og Jesus. Men en urokkelig Sikkerhed for, at vi kommer i Helvede, har de dog ikke om den Indre Mission, hvis vi ikke tror paa Vilh. Beck, Moe og Jesus.

Omvendelsesmetoder er jo imidlertid ikke af de Ting, man kan tage Patent paa. Frelsens Hær maa derfor finde sig i, at Indre Mission udnytter den, som Hæren hidtil har været ene om. — En anden Sag er det, om det er ganske fair af Missionen saaledes at gaa Frelsens Hær i Bedene. Under alle Omstændigheder burde Missionen vise Hæren den Høflighed at oplyse Folk om, at den har sin nye Omvendelsesmetode fra Hæren. — Men Hr. Kr. Jakobsen i Esbjærg fremstiller den ganske, som om det var hans egen Opfindelse.

Henning Jensen.

Medailler.

Vilhelm Bergsøe. *Danske Medailler* fra 1787—1892. XV Tavler i Lystryk med dansk og fransk Tekst. Udgivne med Understøttelse af Carlsbergfondet.

Dette Medailleværk er Illustration til Professor *Bergsøes* i 1893 udgivne Beskrivelse om de moderne danske Medailler fra 1789—1892, som nævner i alt 1529 Stykker. Alle disse har imidlertid ikke saa stor Interesse, at de burde gengives. Alligevel vil man paa de femten Tavler finde ikke færre end 432 Fotogravurer. Af disse hører over 200 til de historiske Medailler, ca. 130 til de personalhistoriske og Resten, ialt 88 er enten Udstillingsmedailler eller Belønningsmedailler for Industri, Landbrug osv. De historiske og de personalhistoriske har størst Interesse, ogsaa fordi der paa dem er anvendt størst kunstnerisk Dygtighed. Kun faa Medailler gælder Udtændinge; Normænd er dog medtagne indtil 1814, Holstenere til 1804.

Allerede paa de første Tavler finder man Geografiveiser af den dygtige *Gianelli's* Arbejder, saasom Hædersmedaillen for 2den April 1801, Kunstakademiets store Sølvmedaille og Medaillen i Anledning af Slavehandelens Ophævelse paa de danske Øer i Vestindien, hvis Forside viser et Negerhoved med den talende Omskrift *Ms miserum*. For Resten er det jo ikke Elendighed, som ellers har været Æmne for disse Medailler I broget Blanding finder man virkelige historiske Begivenheder mindet sammen med Fødsler, Brylluper, Dødsfald. Pudsighedet træffer man ogsaa, saasom en Medaille, bekostet af Generallojtnant Fucks i Anledning af Prinsesse Carolines Fødsel 1793; paa Bagsiden har denne en Vugge med Omskriften »Denne er Dydens Løn, flere er Danskes Bøn«. Desværre kan Anm. ikke tyde Forsidens Indskrift, fordi Gengivelsen er utydelig; men man kan sagtens gaa ud fra, at den er lige saa passende. En Prove-Medaille i Anledning af det ny Aarhundrede, viser tre kronede Vaabenskjolde, af hvilke ét har den norske Løve, et andet det holstenske Nældeblad; altsaa stilledes Holsten den Gang paa lige Fod med Norge. En Pudsighed er en »Hædersmedaille for 8 Aars Deltagelse i den kgl. Forligelsesskommission«; desværre tilbagekaldtes dette Udmærkelsestegn allerede 1810; hvor megen Fortjeneste er derved ikke gaaet ulønnet hen.

Som man sér, indeholder disse Medailler og Udmærkelsestegn meget underholdende Æmner lige til Nutiden, forudden at de bringer et helt Portrætgalleri af mange fremstaaende Mænd og Kvinder. Fototypierne er udførte hos Pacht & Crone og i det Hele lykkedes godt, hvor det blanke Metal og Relieffet ikke har lagt for store Hindringer i Vejen. Værkets Titelblad er prydet med Gengivelsen af én os ukendt Medaille, som er præget til Minde om Hr. Bergsøe selv. Paa Forsiden ses Aarstallet 1863 og et Billede af den Fiskelus, som han den Gang studerede i Neapel og Messina, medens Bagsiden har Udgiverens Navn under Titlen paa hans fantasifulde Bog *Fra Piazza del Popolo*, samt en Løvefigur, fra hvis Mund udstrømmer en Skylle, vistnok Vand. Denne Medailles Mening er da tydelig nok.

a.

Den dansk-tyske Fodboldkamp.

Det danske Hold sejrer.

Telegram
a vor særlige Korrespondent.

Hamborg 18. April 1897.

Ved Kampen i Dag sejrede det danske Hold overlegent med 5 Maal mod 0. Med Vinden gjordes 3, mod Vinden 2 Maal. Spillet generedes meget af en stærk Blæst. Banen var glat. Det bedste Spil præsteredes af Danskerne i 2den Halvleg, hvor de trods den stærke Modvind udmærkede sig ved sikre Spark og fortrinligt Sammenspil. Det tyske Hold manglede Sammenspil og var heller ikke saa behændigt til at placere Bolden som deres Modstandere. Over 2000 Tilskuere overværede Kampen. I Aften Fællesmiddag og Fest.

Paa Landet.

Det første spæde Grønt, der er Øjnenes Lyst, men derfor ingenlunde Livets Hoffærdighed, begynder at titte frem allevegne fra. Man sér det paa Havens solvgraa Stikkelsbærbuske, og man sér det især i Bunden af Grøfterne, hvor Vandet fra den vaade Jord rinder blødt og stilfærdigt afsted eller staar helt stille og smiler i Solen. Og inde i Skovbunden pibler den fine Bukkar op mellem de drapfarvede Blade, der tilhører Foraaret i Fjor, og som i Aar ikke har anden Bestemmelse end at raadne op og give Vækst til alt det Smaakryb, der skal grønnes og blomstre under denne Sommers Sol.

Jeg gik ud ad Landet til, henad Vejen, der i Gaar var opløst under stride Regnbyger, men som i Dag skinnede hvid og tør i Solen og fejedes af en frisk og kaad Vind. Græsmarkerne laa og spillede i fine, brogede Farver, fra vissengult til skærtgrønt, og Plojejorden var endnu oversaaet med mange blanke Vandpytter, der glitrede i Solskinnet med metallisk Glans.

Paa min Vej kom jeg forbi en Bondegaard, der, nylig afbrændt, laa hen i Ruiner. Udenfor, hvor Indkørselsporten havde været, stod et Par unge Lindetræer, der var svedne paa den ene Side af Ild og Røg, men som paa den anden Side havde store svulmende Knopper, der syntes, hvad Øjeblik det skulde være, at kunne briste ud i Grønt. At Gaarden stod blot tilbage to gule Mure, paa hvilke slikkende Ildtunger havde henslængt sorte Striber, der virkede som Skygger i det skarpe Foraarslys.

Inde paa Gaardspladsens Murdynger gik en Mand og røg eftertænksomt paa sin Pibe. Det viste sig at være Gaardens Ejer, der som en anden Marius vandrede omkring paa Karthagos Ruiner.

»Ja, det er en otte Dags Tid siden den brændte«, sagde han; »det var forresten lidt for tidligt. Havde det endda ventet, til man havde faaet Kærne ud og faaet Has paa noget af Foraarsarbejdet; men nu staar der jo en travl Tid for Døren, og vi kan nok ikke tænke paa at bygge, før den er overstaaet.«

I et Par hjærtelige Ord bevidner jeg Manden min Deltagelse og gik videre. Jeg kom op over et bakket Højdedrag og derpaa ned i en Dalsænkning, hvis englignende, tuede Jordsmon næsten var oversvømmet af Vand; Vinteren har været gavmild i Aar. Tæt derved laa en Gaard, dér gik jeg ind og traf Manden i Stalden midt imellem sine røde Køer, der lige skulde til at fodres og som derfor utaalmodigt stod og raslede med Bindslerne.

»De er saamænd ellers ikke saa forslugne paa det, naar de først sér, hvad de skal have«, sagde Manden; og deri kan man ikke fortænke dem. Det er saavist ikke morsomt at staa og gumle i nogen halvmuggen Halm og noget gammelt tørt Hø. Derfor længes de ogsaa efter at komme ud til skørt, saftigt Græs. Naar de bliver drevne ud til Vands, staar de og glor langeligt med deres store Øjne ud over Markerne, om der ikke snart er noget at bide i. Og naar de jages i Stalden igen, giver de deres Stemning Luft i et Brøl saa tungsindigt, at Røgteren bliver helt blød om Hjærtet. Ogsaa han længes jo forresten efter at komme ud og hamre paa Tøjtepælene igen, nu da Staldluften begynder at synes ham lovlig lummer. Og vi Andre synes jo med, at det var paa Tide at komme i Marken med Harve og Tromle og Saasæd. Vi skulde jo da ogsaa i Aar have noget til at gro paa Jorden.«

— Det blev Aften, før jeg naaede hjem. Luften var kølig af Dampen fra den vaade Jord, og oppe paa Himlen lyste Maanen mat frem gennem et Slør af Taage. Hvilket er et daarligt Varsel, fordi det lover Fugtighed og ikke det tørre Vejr og den megen Sol, der nu er Landmandens Behov og Glæde.

Agrisola.

Bøger.

Naturens Vidundere. Tredie danske Udgave af *F. A. Poulsens* fortrinlige populære Værk, der udkommer paa det nordiske Forlag og bearbejdes af Hr. *Arthur Feddersen*, er nu naaet til 13de Hæfte. De Løfter, som Subskriptionsindbydelsen gav, er hidtil bleven fuldt ud indfriet baade i Henseende til Tekst og Illustrationer. Af den udkomne Del af Værket turde maaske det Parti, der omhandler Insekterne, have vakt størst Interesse. Myrernes Intelligens har forlængst vundet almindelig Anerkendelse, og vi skal derfor ikke dvæle ved de fængslende Skildringer, *Naturens Vidundere* giver af Myrernes Slavehold, Myrernes Kampe, Myrernes Vandringer osv. Derimod tror vi, at følgende Bemærkninger angaaende Loppens Kraft og Energi har billigt Krav paa at fremdrages:

»Loppen kan ved sine Spring hæve sig til en Højde, der er 200 Gange større end dens egen Længde. Dersom Mennesket forholdsvis kunde gøre lige saa store Spring, vilde det kun være Smaating for det at springe over de højeste Kirkespir eller over store skovklædte Bakker. Det vilde i saa Fald ikke være muligt at holde nogen indenfor et Fængsels Ringmure, medmindre disse blev henved $^1/_4$ Fjerdingvej høje.«

Naturens Vidundere bliver komplet i henved 30 Hæfter. Værket henter sine Æmner fra saa godt som hele Naturens Omraade, »fra det mindste som fra det største«. De mikroskopiske Organismer, Koraldyrene og deres mærkelige Byggearbejder, Insektverdenen, Fuglenes Redebygning, Dyrenes Vandringer, Planteriget og dettes vigtigste Frembringelser, Jordklodens Dannelse og Dyrenes og Planternes Fremtræden, samt — last not least — Stjærnehimlen og det umaadelige Verdensrum. Værket danner med andre Ord en Art populær naturvidenskabelig Encyklopædi, og de udkomne Hæfter retfærdiggør, som sagt, Forventningerne om, at den ny danske Udgave af Bogen under Hr. Arthur Feddersens Avspicier vil tilfredsstille alle rimelige Krav.

Fra Teater til Tribune.

Paaskekoncerten i Frue Kirke havde samlet godt Hus, skønt et splinternyt Forbud mod at sælge Billetter — ja Programmer ved Indgangen, jagede Mange bort. Af Programmet kan særlig fremhæves Professor Hornemanns *Hymne*, som Kammersanger Simonsen sang meget smukt.

Den stille Uge er til Ende! Kedsommeligheden er forbi. Glæden lever! I Aften flyder atter den gyldne Strøm i Teater- og Varietédirektørers Kasse — i Aften rinder Paasken ud under de røde Lygters Tegn.

Teatrene har i Aar slet ingen Aarets-Paaskedags-Première. Det kgl. Teater, Dagmarteatret og Kasino har til Gengæld deres tre Sukcesser, *Strandby Folk*, *Familien Jensen* og *De smaa Landstrygere* at underholde Publikum med, og Folketeatret har de inøvrigt i Værdi komne Antikviteteter *En Feiltagelse* og *Kanariefuglene*.

Varietéerne møder med enkelte Nyheder. Arenateatret præsenterer en Hukommelses- og Tryllekunstnerinde, Frk. *Valoria*, og National fremviser et helt nyt Led i den ikke usandsynlige Serie: *Hansen — Løjtnantskjold — Beck*, nemlig *Fru Anna Nielsen*.

Sangerinden Frk. *Anna Meyer*, Elev af Signe Hebbe, giver sin første egen Koncert paa Torsdag i Hornung & Møllers Sal.

Den 12te og sidste Palæ-Koncert i denne Sæson afholdes paa Fredag Kl. 8 under Direktion af Kapelmester Joachim Andersen med Solistassistance af den svenske Sangerinde, Frk. Wilma Enequist samt af Fru Kellers Damekor og Sangforeningen *Iduna*.

Fru *Bergliot Ibsen*, f. Bjørnson, har allerede fra en af de store Musikagenter i Berlin modtaget Tilbud om til Efteraaret at synge i Berlin og flere af Tysklands større Byer.

Fyrstinde *Chimeys* Optræden i Paris er nu ogsaa bleven forhindret. Fem Dage før hun skulde vise sig i *Folies Bergères* var Alt udsolgt, og man ventede en stor Skandale. Da henvendte den belgiske Gesandt i Paris sig til Politidirektøren; denne lod Fyrstinden kalde, og anmodede hende om at rejse sin Vej. Fyrstinden sagde Nej. »Meget vel,« svarede Politidirektøren; »men forekommer der ved Deres Optræden den ringeste Skandale, lader jeg øjeblikkelig *Folies Bergères* lukke!« Saa blev Fyrstinden syg, og nu er han rejst til Syden med samt sin Zigøjner.

Fyrstinden skulde have vist sig i en Række levende Billeder, bl. A. som »Salambo med Slangen«, »Eva under Æbletræet« og »Andromeda«.

Smeld og Smuld.

Frankfurter Zeitung bringer følgende højst overraskende, men næppe i samme Grad paaliidelige Meddelelse:

Fridtjof Nansens Rundrejse i Europa havde bl. A. til Hensigt at skaffe Midler til en ny Nordpolsekspedition. Det er Nansens Plan at lade bygge seks Skibe efter *Frams* Monster og fra forskellige Punkter at lade dem drive mod Nordpolen. Der er fra flere Sider lovet ham virksom Understøttelse til at faa denne kostbare Ekspedition sat i Gang.

Kongen af Siam ankommer tidsnok til London til at kunne overvære Jubilæumsfestlighederne. Hans Yacht *Makhachakra* bringer ham til Genua; derfra rejser han videre over Land. Opholdet i Italien, Schweiz og Frankrig bliver meget kort. Fra England begiver Kongen sig til Danmark, Sverig og Rusland. I September vender han tilbage til Siam, saafremt han ikke beslutter sig til ogsaa at afslutte de forenede Staater en Visit.

Det meget omstridte *Heine*-Mindesmærke vil nu snart have fundet sin Plads. Professor Herter i Berlin, der har faaet 70,000 Mark for sit Arbejde, og skal have 30,000 Mark til, naar Mindesmærket er stillet, har i disse Dage meddelt Heine-Mindesmærkekomitéen i New York, at hans Værk er klart til at afgaa og vil blive afsendt i de nærmeste Dage.

England udførte forrige Aar Cyeler for 1,860,972 Pund Sterling mod 1,386,420 i 1895. Englands største Konkurrent paa dette Omraade er de forenede Stater.

Generalforsamlinger.

Kjøbenhavns Telefon-Aktieselskab:

Paa Generalforsamlingen oplæses en lang Beretning fra Bestyrelsen, af hvilken vi uddrager nogle Enkelheder:

Det forløbne Driftaaar har været meget vanskeligt, navnlig paa Grund af Overflytningen til det store, nye Centralbureau, som voldte store Vanskeligheder; men disse heldigt overvundne uden altfor store Ulemper for Publikum, har Bestyrelsen den dygtige Direktion og dens flinke Personale at takke derfor.

Tilgangen af Abonnenter har siden det ny Bureaus Aabning været stor; i 1896 kom 950 direkte Abonnentledninger til — imod 637 i 1895 — og af Telefonapparater 1250 imod 830 i 1895. Ved Udgangen af 1896 var Antallet af direkte Abonnentledninger i Kjøbenhavn og Omegn 5148 og af Telefonapparater 6868.

Det saakaldte D-Abonnement med den billige Grundtakst af 48 Kr. og Ekstrabetaling kun for Samtale fra Abonnenten (5 Øre pr. Samtale) blev sidste Oktober indført paa Vesterbro, hvor der nu allerede er 130 Abonnenter; paa Østerbro blev dette Abonnement aabnet i Marts; og i Løbet af dette Aar vil det blive indrettet paa Nørrebro, i Kvarteret omkring Dronningens Tværgade og ved Frederiksborggade.

Efter en Omtale af Provinstelefonerne

Verlaines Buste.

Politiken, som har trykt *Antonius' Nøine Storee* fra Paris, Skildringen af *La Plume* Banketter og af den mærkelige Digter, *Paul Verlaine*, vil endnu en Gang give mig Plads for et naivt Brev, især da det er Paul Verlaine, det atter drejer sig om. Jeg tænker ikke paa at fortælle noget Nyt. — Paul Verlaine har jo været død i mere end et Aar, begravet paa sin Kirkegaard dernede i Paris; og paa venstre Seinebred, hvor han for vandrede grublende fra Kafé til Kafé, og hvor Ungdommen med et Beundringsgys saa denne forvetskladte Berømmelse trade ind ad Døren — der slentrer vel nu Studenterne op og ned ad Boulevard St. Michel, i Flokkevis, pynteede med græske Farver og syngende den hellenske Hymne. Paul Verlaine er alligevel ikke glemt af sine Venner — det store Publikum i en Verdensby som Paris glemmer uhæmhjertig, men Franskmænd er trofaste mod dem, de én Gang er komne helt nær og har knyttet sig til. Og Venner af Paul Verlaine har da dannet en Kotalié, som samler snd til en Mindestøtte for Digteren, og har i Sinde at anbringe den i Luxembourg-Haven, Nabo til de Gader og Stræder, hvor

dedes saa meget. Han selv holdt mere af Brosten end af Parkaalæg og vandrede hellere en lang Omvej med sin halte Fod, end han lod sig lokke igennem Parken. Han var saa stædig: nogle smukke Syrener, som en Gang blev givet ham i en god Mening, vakte for Eks. hans Harme — disse tomme, flove Haveblomster, nej han elskede *Lyng*, Lyng! Men hvis han fra den Himmel, som han troede paa i sine højtidelige Stunder, kunde se, at de Unge rejste ham en Statue i Nærheden af Medici-Fontænen, vilde han formodentlig smile over, at de dog tilsidst havde faaet ham i Luxembourg. Han forstod saa godt Spøg. Og desuden havde han for Statuer en naiv *Ærbødighed*, som ikke vilde blive mindre, hvis Statuen var hans egen.

. . . Jeg husker levende en Junidag for fire Aar siden. En Søndag for Verlaine. *Le Figaro* havde trykt en Artikel af ham. Verlaine havde ret kunnet udøse sit Hjærte; thi Artiklen var viet en Ungdomsven, en oversat Digter, der for sin dødelige Bortgang fyndig havde skrevet:

»Jeg forlader denne jammerlige Verden, fordi den virkelig er for stor, og fordi jeg ikke længer har Raad til at slide saa mange Par Støvler op paa saa mange . . . Rygge.«

Paul Verlaine tog samme Formiddag en Droske og kørte over til *Le Figaros* Hotel i Rue Drouot for at hæve Honoraret. En Ven af ham samt jeg fu-

undrede Fremmede var med i Vognen som Vidner til hans uhørte Rigdom. To Hundrede Franks, tror jeg. Da vi rullede tilbage til venstre Seinebred, tog de to Franskmænd Hatten af for alle Statuer paa Vejen.

Der var Molière-Monumentet i Rue Richelieu. Verlaine saa maabende paa Molière.

»*Lad os bøje os*,« sagde han.

Og vi afdækkede vore Hoveder.

De to Franskmænd var i det spøgefulde Hjørne. »Lad os hædre os selv«, sagde de, naar de tog Hatten af for Nationens store Mænd. Men ét eneste Sted var der en ulyksalig Billedstøtte, som de *udspyede* (conspuer).

Da vi var komne over Seinen, og Voltaires Skikkelse dukkede frem derhenne ved Graven, erindrede jeg Mussets forbittrede Apostrofe til Voltaire med »det hæslige Smil« og blev nysgærrig efter at se, om Katolikea Paul Verlaine vilde bøje sig, eller om han vilde *udspy* den store Spotter og Ateist.

Verlaine maatte ham højtidelig.

»Lad os hilse!«

Og vi afdækkede paa ny vore Hoveder, mens den skarptandede Tænker og Olding deroppe blev ved at gennembore Rummet med sit Blik og smile med sit Smil, hvori Alverdens Klogt er samlet.

Hvor mange Par Støvler Verlaine end kunde ønske at slide op paa Ryggen af de Levende, og hvor stærkt han end kunde ønske *den sjette Akt i Paris* (ce sale esprit parisien), saa havde han ingen Fjender mellem de Døde, som havde fortjent deres Hæ